

Datum
2020-01-07Vårt diarienummer
2019-2177

Högsta förvaltningsdomstolen

HÖGSTA FÖRVALTNINGS-
DOMSTOLEN
Bered Enhet 2INKOM: 2020-01-07
MÅLNR: 6724-19
AKTBIL: 6**Komplettering av Kriminalvårdens överklagande i Högsta
förvaltningsdomstolens mål nr 6724-19 Kriminalvården ./ Kim Eriksson
Sirawan****Yrkanden m.m.**

Kriminalvården yrkar att Högsta förvaltningsdomstolen ska meddela prövningstillstånd, upphäva kammarrättens dom och fastställa förvaltningsrättens dom och Kriminalvårdens beslut.

Frågan om prövningstillstånd

Målet gäller sammanläggning av utdömd fängelse tid vid straff tidsberäkning och frågan om det finns någon övre gräns för straff tids längd vid en sådan sammanläggning.

Det anges inte någon övre gräns för straff tids längd vare sig i den i målet aktuella och numera upphävda lagen (1974:202) om beräkning av straff tid m.m. eller i den nu gällande straff tids lagen (2018:1251). Någon sådan tids begränsning framgår inte heller av förarbetena till lagstiftningen. Majoriteten i kammarrätten har dock bedömt att avsaknaden av en övre straff tids gräns vid sammanläggning av utdömd fängelse tid är oförenlig med grundläggande straff rättsliga principer. Domstolen har därför sökt vägledning i brottsbalkens påföljds bestämmelser och gjort bedömningen att det saknas förutsättningar att besluta om en straff tid överstigande 18 år.

Kriminalvården fattar en betydande mängd straff tids beslut där det sker en sammanläggning av utdömda påföljder i form av fängelse straff på viss tid. Myndigheten har vid upprepade tillfällen beslutat om en sammanlagd straff tid som överstiger de tids begränsningar som anges i brottsbalkens påföljds bestämmelser. Det finns pågående frihetsberövanden där Kriminalvården har beslutat om straff tider som överstiger dessa begränsningar. Kammarrättens dom innebär, i avsaknad av vägledande praxis från högsta instans, att det numera finns en osäkerhet kring hur bestämmelserna om sammanläggning av fängelse tid ska tillämpas och om det är tillåtet att tillämpa bestämmelserna på det sätt som Kriminalvården gör, det vill säga utan att tillämpa någon övre tids gräns. Eftersom det är fråga om beslut som gäller frihetsberövande påföljder är det av yttersta vikt att myndighetens rättstillämpning blir korrekt. Det finns därmed ett allmänt intresse av ett vägledande avgörande från högsta instans.

Datum
2020-01-07Vårt diarienummer
2019-2177**Frågan om en övre gräns för strafftidens längd vid sammanläggning av påföljder**

Påföljdsbestämningen är en bedömning av straffvärdet för begångna brott medan strafftidsberäkningen baseras på redan fastställda påföljder. Det är domstolarnas uppgift att bedöma straffvärdet och besluta om påföljder för brott. I vissa internationella överföringsärenden, vilket det är fråga om i det nu aktuella målet, är det regeringen som beslutar om förutsättningar för hur utländska domstolars påföljder ska verkställas i Sverige. Kriminalvården verkställer endast domstolarnas och i vissa fall regeringens beslut. Det framstår därför som orimligt om Kriminalvården, i enlighet med kammarrättens resonemang, skulle ha möjlighet att frånga domstolarnas och regeringens beslut och på eget initiativ ompröva längden av de påföljder som har fastställts. Kriminalvårdens uppgift vid sammanläggning av fängelsetid enligt utdömda påföljder är endast att summera redan fastställd fängelsetid. Kammarrätten har anfört att det skulle strida mot likabehandlingsprincipen och principen om förutsebarhet att vid strafftidsberäkning inte tillämpa brottsbalkens bestämmelser om maximitider för fängelsestraff på viss tid. Domstolen har dock inte utvecklat detta resonemang närmare. Eftersom påföljdernas längd har beslutats av domstol eller regering innebär inte avsaknaden av en övre gräns för strafftiden att Kriminalvårdens sammanläggningar av utdömd fängelsetid skulle bli oförutsägbara eller att lika fall skulle bedömas olika. Kriminalvården har haft grund för att sammanlägga Kim Eriksson Sirawans två fängelsestraff till en strafftid om 21 år och tre månader.

Detta yttrande har beslutats av chefen för sektionen för verksjuridik Per Henrik Hedbrant efter föredragning av verksjuristen Emelie Lavér.

Per Henrik Hedbrant